

**HỒI 23**

**L**ãnh Văn Anh sửng sốt:

- Ô! Ông ta chính là Hăng Nguyên Cát mà Dân ca đã gặp trên quan đạo Thường Hành hồi mấy hôm trước phải không?

Trình Lập Dân gật đầu:

- Phải!
- Ông ta chẳng phải đã bị một người áo xám bịt mặt thần bí dẫn đi rồi ư?
- Phải, người áo xám bịt mặt ấy chính là vị lão nhân áo xám này đây!
- Lúc ấy Dân ca không nhận ra chính là vị lão nhân này sao?
- Ờm... ngu ca tuy nhận thấy dáng người rất quen, nhưng lúc bấy giờ thần trí của ông ta rất tỉnh táo, không giống như một người điên.
- Qua việc ông ta xuất thủ đột kích vừa rồi, dường như bệnh cũ lại tái phát rồi!
- Ờm...
- Vậy Dân ca định xử trí thế nào?
- Đưa ông ấy về tổng đà trước!
- Còn lão ma này?

Trình Lập Dân ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Thả cho lão ta đi!

Lãnh Văn Anh ngạc nhiên:

- Dân ca không nhân cơ hội này trừ khử lão ta, sau này có thể...

Trình Lập Dân nghiêm mặt ngắt lời:

- Lợi dụng cơ hội lúc người lâm nguy, đó không phải hành vi của đấng đại trượng phu, ngu ca không đời nào hạ thủ đối với người không còn sức kháng cự.
- Sự biến từng quyền, Dân ca câu nệ tiểu tiết, sau này hẳn sẽ hối hận không kịp.

- Ngu ca ý đã quyết, muội đừng nói nữa!

Trình Lập Dân tiện tay phất ra, giải khai huyết đạo cho Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, đoạn lạnh lùng nói:

- Đi đi! Lần sau gặp lại sẽ không dễ dãi như bây giờ đâu!

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát ngồi bật dậy, thần nhiên nói:

- Trình Lập Dân, vừa rồi vị cô nương này nói không sai, hôm nay người không nhân cơ hội này giết lão phu, sau này người sẽ hối hận không kịp.

Trình Lập Dân nhếch môi cười, Lãnh Văn Anh tranh trước nói:

- Lão tặc, những lời nói vừa rồi lão đã nghe rõ, bốn cô nương không nhân từ như Trình thiếu hiệp đâu, nếu còn chưa chịu đi khỏi đây, người hối hận không kịp chính là lão đấy!

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát cười sắc lạnh:

- Được, lão phu không hơn thua với các người, hẹn tái ngộ!

Đoạn liền tung mình, sang chiếc thuyền nhỏ khi nãy, chèo nhanh đi và lớn tiếng nói:

- Trình Lập Dân, ân tình cứu giúp hôm nay, lão phu ắt sẽ báo đáp, sau này lão phu sẽ tha chết cho người hai lần...

Trình Lập Dân chợt động tâm, dương thanh hỏi:

- Hãy khoan, Trình mỗ có điều cần hỏi!

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát buông tiếng cười khẩy, ngưng chèo chậm rãi nói:

- Trước khi lão phu nguyên khí hồi phục, muốn giết muốn xẻo tùy thích, tuyệt đối không chịu sự sai bảo của ai cả!

Lãnh Văn Anh tiếp lời:

- Cứ kể như là mời lão quay lại đi!

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát chèo thuyền trở lại bên cạnh du thuyền, mắt nhìn Trình Lập Dân hỏi:

- Có gì nói mau đi!

Trình Lập Dân ngẫm nghĩ một hồi, đưa tay chỉ Phong Sát Thần hỏi:

- Lão với ông ấy có hiềm khích gì?

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát không đáp mà hỏi ngược lại:

- Người có quan hệ thế nào với lão ta?

Trình Lập Dân lắc đầu:

- Chẳng có quan hệ gì cả!

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát cười nhạt:

- Vậy thì người đừng xía vào chuyện người khác thì hơn!

Trình Lập Dân nhướng mày:

- Vậy có thể cho biết danh tánh của ông ta không?

- Trình Chí Hoằng, cùng họ với người!

- Vậy ông ấy với gia phụ xung hô thế nào?

- Theo lão phu biết, người này chẳng những không hề có quan hệ với lệnh tôn, mà cũng chẳng có quan hệ gì với Tam Nghĩa Trang!

- Lão biết rất rõ lai lịch của ông ấy ư?

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát cười to:

- Không sai, trên đời này, người biết rõ lai lịch thật sự của Phong Sát Thần, ngoài lão phu, không còn tìm ra người thứ hai.

- E rằng chưa chắc!

Theo sau tiếng nói trong ngọt ấy, một chiếc thuyền nhẹ hình thoi lướt nhanh đến, trên thuyền chính là người đàn bà trung niên áo xanh bịt mặt luôn đuổi theo sau Phong Sát Thần, và cũng chính là Cao Tổ Tổ, hộ pháp trong Độn Thế Cung.

Trình Lập Dân không nén được mừng rỡ reo lên:

- Đại thẩm...

Cao Tổ Tổ tung mình, phóng lên trên du thuyền, lo lắng hỏi:

- Lão điên thế nào rồi?

Trình Lập Dân vội đáp:

- Không có gì! Ông ấy bệnh cũ tái phát, văn bối đã điểm Hôn huyết của ông ấy rồi!

- Người đâu?

- Đang ở trong khoang!

Cao Tổ Tổ vào trong khoang thuyền, xem xét kỹ khắp người Phong Sát Thần, đoạn lại trở ra ngoài, hướng về Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát quát:

- Hăng Nguyên Cát, về thân thế của Phong Sát Thần, bốn nhân biết rõ hơn người nhiều, nếu phanh phui ra ngay lúc này, người chắc chắn chết không có đất chôn thây, nhưng bốn nhân phải giữ lại mạng già của người, để cho Phong Sát Thần chính tay báo phục thân thù... Người rút khỏi đây ngay, càng sớm càng tốt!

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát giọng căm thù nói:

- Được, giờ người cứ mà hống hách, nhưng người có thể cho biết danh tánh thật không?

Cao Tổ Tổ cười khinh miệt:

- Người đừng cứ luôn trát vàng lên mặt mình, và cũng đừng giở trò khích tướng. Hãy nhớ cho kỹ, xem cho rõ, bốn nhân chính là Cao Tổ Tổ, Cao Tổ Tổ chính là bốn nhân!

Bà vừa nói vừa vén khăn che mặt lên, để cho Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát xem thật rõ.

Hành động bất ngờ này của Cao Tổ Tổ đã khiến Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát ngạc nhiên đến ngẩn người, sau khi nhìn rõ diện mạo của Cao Tổ Tổ, lão lẳng lặng chèo thuyền đi vào trong bóng đêm mịt mù.

Cao Tổ Tổ mắt nhìn Trình Lập Dân, khẽ thở dài nói:

- Hài tử, thật vất vả cho người, những ngày qua người đã...

Bỗng quay sang Lãnh Văn Anh hỏi:

- Vị cô nương này là...

Lãnh Văn Anh vội vòng tay xá dài nói:

- Văn bối là Lãnh Văn Anh!

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Lãnh cô nương là nữ nhi của tam nghĩa thúc của văn bối!

Cao Tổ Tổ "À" một tiếng, nhẹ nắm tay Lãnh Văn Anh, ánh mắt ngập vẻ hết sức dịu dàng, ôn tồn nói:

- Cô nương xinh đẹp lắm!

Lãnh Văn Anh cười e lệ:

- Đại thẩm quá khen rồi!

Cao Tổ Tổ cười:

- Cô nương chớ quá khiêm tốn, mắt thẩm mỹ của đại thẩm không sai được đâu!

Bà đưa tay phải nhẹ vuốt lên mái tóc óng ả của Lãnh Văn Anh, khẽ thở dài nói tiếp:

- Cô nương hãy chăm sóc Dân ca cho tử tế, hai người vốn là hoạn nạn tri giao, bất kỳ chuyện gì cũng phải thông cảm nhau, chớ đừng giận hờn gây gổ nhé!

Lời lẽ đơn giản nhưng hàm ý sâu sắc, nghiêm nhiên là giọng điệu của bậc trưởng bối.

Lãnh Văn Anh thấp giọng nói:

- Đa tạ đại thẩm đã dạy bảo, văn bối nhớ rồi!

Cao Tổ Tổ quay sang Trình Lập Dân nói:

- Hài tử, ngươi định đi đâu vậy?

Trình Lập Dân sơ lược nói về hành trình của mình, sẵn tiện cũng kể lại chuyện đã gặp Phong Sát Thần với Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát vừa qua, đoạn nói:

- Xem ra hẳn là hai người đã với chân lực tỉ đấu nhau, nên mới đến đổi lưỡng bại câu thương!

Cao Tổ Tổ gật đầu:

- Không sai, nếu mà cứu chậm trễ, dù là Đại La Kim Tiên cũng phải bó tay.

Trình Lập Dân cung kính tiếp lời:

- Xin mời đại thẩm vào trong khoang dùng trà, văn bối có điều thỉnh giáo!

Cao Tổ Tổ mỉm cười:

- Không cần đâu, đại thẩm phải đi ngay, có gì nói ở đây cũng được!

Trình Lập Dân ra chiều thất vọng:

- Đại thẩm phải đi ngay ư?

- Ừm!

- Có việc gì quan trọng sao?

Cao Tổ Tổ khẽ thở dài:

- Nói đi nói lại cũng là vì lão điên này thôi!

Trình Lập Dân ngập ngừng:

- Ông ấy... ông ấy cũng họ Trình phải không?

Cao Tổ Tổ gật đầu:

- Phải! Hăng Nguyên Cát đã nói cho người biết phải không?

- Vâng! Vậy... ông ấy với văn bối...

Cao Tổ Tổ trầm ngâm ngắt lời:

- Đừng hỏi nữa, mọi sự về ông ta, phải chờ ông ta khỏi bệnh điên, sẽ do chính miệng ông ta cho người biết.

Trình Lập Dân băn khoăn:

- Bệnh điên của ông ấy... Không, mấy hôm trước văn bối còn thấy ông ấy rất tỉnh táo.

- Không sai, đó là thành quả mà đại thẩm đã tốn rất nhiều tinh lực và phối hợp với linh dược độc môn cầu xin được của cung chủ Độn Thế Cung mới có được...

Cao Tổ Tổ buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Giờ thì tất cả phải làm lại từ đầu rồi!

Trình Lập Dân thắc mắc hỏi:

- Bệnh của ông ấy phải chăng có liên quan đến Hăng Nguyên Cát?

Cao Tổ Tổ gật đầu:

- Không sai, có thể nói hoàn toàn là do Hăng Nguyên Cát mà ra!

- Đại thẩm đã biết thân thế của văn bối, tại sao lại không chịu cho văn bối biết sớm?

Cao Tổ Tổ thở dài náo ruột:

- Hải tử, ta biết nỗi lòng của người, nhưng ta lại chẳng thể không nhẫn tâm để cho người thắc mắc một thời gian, cũng may là không còn bao lâu nữa, người hãy cố gắng nhẫn nại chút nữa đi!

Mãi đến lúc này bà mới buông tay Lãnh Văn Anh ra, nhẹ vỗ vai nàng, dịu giọng nói:

- Hải tử, đại thẩm phải đi rồi, hãy nhớ kỹ những lời nói vừa rồi của đại thẩm, cố gắng giữ gìn.

Đoạn đưa tay cấp lấy Phong Sát Thần, tung mình sang chiếc thuyền hình thoi, nhẹ vung tay, thuyền lướt sóng ra đi.

Trình Lập Dân ngẫm nghĩ một hồi, quay sang Lãnh Văn Anh nói:

- Anh muội, tiền người ngàn dặm, cuối cùng cũng phải biệt ly... Anh muội hãy quay về đi thôi!

Lãnh Văn Anh sửng sốt:

- Dân ca...

- Ngu ca muốn đi thuyền của đại thẩm nhanh hơn...

Chưa dứt lời đã tung mình, lướt đi trên mặt nước, đuổi theo chiếc thuyền nhẹ chỉ còn một đốm đen của Cao Tổ Tổ.

oOo

Trên bờ tây Sương Giang, bên Nhạc Lộ Sơn có một tòa trang viện nguy nga hùng vĩ, trước sông sau núi, xung quanh được xây bằng những khối đá xanh cỡ năm thước vuông, cao đến năm trượng, nhìn từ xa như một thành bảo khổng lồ.

Cửa lớn trang viện được làm bằng thép, xung quanh viền đồng sáng loáng. Trước cửa có một đôi sư tử đá to lớn, rất sinh động. Đồ hình thái cực khắc trên cửa cùng với thềm đá trắng cao đến hơn trăm bậc, chẳng những có vẻ trang nghiêm hùng vĩ, mà còn thần bí khôn lường.

Hôm ấy vào giờ Thìn, một chiếc thuyền nhỏ từ trong thành Trường Sa bên kia bờ đã chở đến hai người, một già và một trẻ.

Người trẻ mặc áo dài tím, đầu chít khăn vuông tím, lưng đeo trường kiếm, mắt sáng như sao, mày dài đến tận mang tai, phối hợp với viền minh châu đường kính cỡ một tấc khảm trong khăn vuông, tỏa sáng lấp lánh, hệt như cây ngọc trước gió.

Người già thân hình gầy bé, râu tóc bạc phơ, mặt nhăn nheo như vỏ cam, mặc quần áo cộc màu xám, lưng đeo một chiếc túi hình chữ nhật, dài cỡ hai thước, qua phức sức hiển nhiên là gia nhân của thiếu niên áo tím.

Hai người sau khi lên bờ, lập tức theo con đường nhỏ dọc bờ sông đi về phía trang viện thần bí kia.

Cách hai người khoảng một tầm tên bắn, có một lão ngư phu đang ngồi một mình bên bờ sông câu cá. Lão ngư phu liếc mắt nhìn hai người ấy, rồi liền thu dọn đồ câu cá, đi đến trước mặt thiếu niên áo tím, cúi chào và nói:

- Tướng công, đây có cá chép vừa mới câu được, xin hãy mua giúp tiểu lão nhi.

Thiếu niên áo tím thoáng ngần người:

- Xin lỗi lão trượng, tiểu sinh đang có việc quan trọng...

Lão ngư phu vừa mới ngạc nhiên ngần người, lão nhân áo xám đứng sau thiếu niên áo tím đã sấn tới một bước, ngắt lời thiếu niên áo tím:

- Dân nhi, hãy lột mặt nạ của ư!

Thiếu niên áo tím xuất thủ nhanh như chớp, chộp thẳng vào mặt lão ngư phu...

Lão ngư phu sửng sốt la lên:

- Thì ra ngươi chính là kẻ giả mạo...

Chưa dứt lời, người đã ngã ngửa ra sau, khi thân người còn cách mặt đất chừng nửa thước, hai chân chỗi mạnh, vọt nhanh ra sau hơn năm trượng.

Thiếu niên áo tím không ngờ đối phương lại có thân thủ cao cường như vậy, có thể thoát khỏi chiêu chộp nhanh như tia chớp của mình, bất giác ngần người, ngay cả ý nghĩa của câu nói dở dang của đối phương cũng chẳng màng đến, cười khẩy nói:

- Hãy tiếp bốn hiệp thêm chiêu nữa!

Đoạn liền tung mình, nhanh như chớp đuổi theo.

Bỗng thấy bóng xám nhấp nhóang, một tiếng trầm giọng quát:

- Dân nhi, dừng tay!

Lão nhân áo xám đã đứng cản trước mặt thiếu niên áo tím, ngược mắt lên, với ánh mắt sáng quắc nhìn lão ngư phu, cười khẩy nói:

- Thật không ngờ Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh xưa nay vốn đơn thân một mình hành đạo giang hồ mà bây giờ lại trở thành chó săn của Thái Cực Giáo.

Lão ngư phu giật nảy mình:

- Tôn giá pháp nhãn thật lợi hại, đã nhận ra sự giả trang của lão phu.

Thì ra lão ngư phu này quả nhiên là Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh, hồi năm trước trên Nhạc Dương Lâu đã phụng mệnh Trình Lập Dân đến tổng đàn Thái Cực Giáo chờ lệnh.

Lão nhân áo xám mỉm cười:

- Lão nhân gia này là hạng người gì, cái trò tầm thường này của người mà cũng dám mang ra múa may ở trước mặt lão nhân gia này sao?

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh cười khan:

- Dám hỏi tôn giá cao tánh thượng danh?

Lão nhân áo xám cười khinh:

- Đạo bất đồng không thể thỏa hiệp, người đừng hỏi lai lịch của lão nhân gia này thì hơn.

Ngưng chốc lát, đánh giọng quát:

- Từ Thái Thanh, vừa rồi ngươi đã nói gì?

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh xưa nay đơn thân một mình hành đạo giang hồ, lúc thiện lúc ác, võ công cao thâm, danh vọng lừng lẫy, hơn hẳn bất kỳ người nào trong Bát Hoang Bát Dị. Ông bản tính quái đản, người võ lâm nghe danh táng đởm, đâu từng bị người gọi thẳng danh tánh và quát nạt như lúc này.

Nhưng sự đòi càng khác thường thì càng khiến người không dám khinh cử vọng động, lúc này chính là một ví dụ cụ thể, Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh phen này đến đây vốn là vì người đã giả mạo Trình Lập Dân, mà thiếu niên áo tím trước mặt này ngoại trừ giọng nói hơi khác Trình Lập Dân, mọi thứ đều hoàn toàn giống Trình Lập Dân. Hơn nữa, khẩu khí của lão nhân áo xám rõ ràng là bạn chứ không phải địch, nên Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh đầu tính nóng như lửa và khẩu khí của lão nhân áo xám quá ư kẻ cả, ông cũng đành cười khan nói:

- Tại hạ đã nói rồi, hãy tạm gác qua, trước tiên hãy để cho tại hạ nói rõ một điều, tại hạ với tôn giá là bạn chứ không phải địch.

Lão nhân áo xám trầm giọng quát:

- Lão! Lão nhân gia này sao thể kết bạn với phường chó săn của Thái Cực Giáo?

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh cười áo nảo:

- Xin tôn giá chớ hiểu lầm, tại hạ không phải là người của Thái Cực Giáo!

Thiếu niên áo tím tiếp lời:

- Vậy tôn giá là...

- Tại hạ là thuộc hạ của Thiết Thủ Thư Sinh Trình Lập Dân...

Thiếu niên áo tím thoáng giật mình:

- Tôn giá... tôn giá... tôn giá nói sao?

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh mỉm cười:

- Thiếu hiệp chớ quá căng thẳng, tại hạ vừa nói, tại hạ là thuộc hạ của Thiết Thủ Thư Sinh Trình Lập Dân!

Lão nhân áo xám tức giận quát:

- Khốn kiếp! Khốn kiếp! Ngươi thật là khốn kiếp!

Người tốt nhin đến mấy bị mắng nhiếc nặng lời như vậy cũng khó thể chịu nổi, huống chi là người nóng tính như Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh, ông ta không nhịn được nữa, tức giận quát:

- Lão quỷ mắng ai khốn kiếp hả?

Lão nhân áo xám thản nhiên cười nói:

- Lẽ đương nhiên là mắng ngươi! Trong đương kim võ lâm, người xứng đáng để cho lão nhân gia này mắng, không có nhiều đâu!

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh quá tức giận, lại cười to nói:

- Vậy là lão phu còn phải cảm tạ sự đề cao của tôn giá rồi!

Lão nhân áo xám ngược nhìn về phía tòa trang viện thần bí, lơ đãng nói:

- Ngươi cũng không đến đổi ngu ngốc lắm!

Thiếu niên áo tím bỗng nói:

- Sư phụ, lão nhân gia...

Lão nhân áo xám trầm giọng nạt:

- Im mồm! Không có chuyện của ngươi.

Xích Phát Linh Quan Từ Thái Thanh với giọng ngập mùi hỏa được nói:

- Tôn giá mà không nói ra nguyên nhân khốn kiếp của lão phu thì... Hắc hắc...

Lão nhân áo xám bình thần nói:

- Cho ngươi biết nguyên nhân khốn kiếp, dĩ nhiên là được, nhưng phải nói rõ trước, sở dĩ lão nhân gia này nói ra, không phải là sợ hai tiếng "hắc hắc" của ngươi đầu đầy!

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh buông tiếng cười gằn. Lão nhân áo xám lại nói tiếp:

- Từ Thái Thanh, ngươi nghe đây. Thứ nhất, ngươi không nên là thuộc hạ của Thiết Thủ Thư Sinh. Thứ nhì, ngươi đã là thuộc hạ của Trình Lập Dân, không nên gặp Thiết Thủ Thư Sinh mà không chịu hành lễ thuộc hạ. Thế nên, lão nhân gia này chỉ mong ngươi mấy tiếng khốn kiếp, đó thật là quá dễ dãi cho ngươi.

Lời nói của lão nhân áo xám thật khó hiểu, ông ta đã trách Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh không nên làm thuộc hạ của Thiết Thủ Thư Sinh, mà lại trách Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh không nên gặp Thiết Thủ Thư Sinh giả mạo mà không chịu hành lễ thuộc hạ, khiến Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh lửa giận bốc cao, giận dữ quát:

- Tôn giá dám bốn cột lão phu hả?

Đồng thời tay phải vung ra, một chưởng bổ vào ngực đối phương.

Lão nhân áo xám không tránh né, thản nhiên hứng chịu một chưởng, người chỉ thoáng chao đi, trong khi Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh lại bị sức phản chấn đẩy lui ba bước.

Một chưởng này của Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh tuy tung ra trong lúc tức giận, song cũng có hàm ý thăm dò công lực của đối phương, tuy chưa thi triển toàn lực, song cũng vận dụng đến tám thành chân lực.

Ông ta không ngờ công lực của lão nhân áo xám lại thâm hậu đến vậy, bất giác kinh hoàng đến mức đứng thừ ra tại chỗ.

Lão nhân áo xám bĩu môi nói:

- Chỉ bằng vào chút bản lĩnh tầm thường như vậy, nếu lão nhân gia này có ý bốn cột ngươi, vậy có phải là đề cao ngươi hay không?

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh tuy là người thô lỗ, nhưng lòng cũng biết nếu đối phương có ý đối địch, vừa rồi chỉ cần tăng thêm một hai thành tiềm lực phản chấn, mình không chết cũng thọ trọng thương, vậy mà đối phương lại nương tay, đó chứng tỏ dù không phải bạn thì cũng không có ác ý.

Thế là, ông ta không chấp nhất những lời mai mỉa của đối phương, nghiêm mặt nói:

- Tôn giá công lực siêu phàm nhập thánh, hẳn là một tiền bối thành danh đã lâu, nếu...

Lão nhân áo xám lạnh lùng ngắt lời:

- Từ Thái Thanh, ngươi lầm rồi! Trong giang hồ có rất nhiều người thành danh chỉ là phường dối đời trộm danh, còn người có bản lĩnh thật sự, chưa chắc là danh chấn bát hoang.

Xích Phát Linh Quân đồng tình:

- Vâng! Tôn giá chính là một ví dụ điển hình...

Lão nhân áo xám ngắt lời:

- Với trình độ của lão nhân gia ta mà gọi được là "siêu phàm nhập thánh", vậy chẳng phải cũng trở thành phường dối đời trộm danh còn gì?

Ngưng chốc lát, trầm giọng nói tiếp:

- Từ Thái Thanh, lão nhân gia ta cứng mềm đều không thích, giờ ngươi định tự xử sao đây?

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh trong đời đầu từng gặp phải hoàn cảnh ngưng ngưng như thế này, nhưng đối phương công lực cao thâm khôn lường, thái độ lại chưa rõ là địch hay bạn, vốn đã không biết phải xử trí thế nào, vậy mà đối phương lại hỏi chuyện ấy trước.

Ông ta ngẫm nghĩ một hồi, quyết định phải tìm hiểu cho rõ lập trường của đối phương trước rồi hẵng tùy cơ ứng biến.

Thế là, ông ta cười ngưng ngưng nói:

- Tại hạ cần phải hỏi rõ ý định đến đây của tôn giá rồi mới có thể quyết định.

Lão nhân áo xám vùua như khen lại vừa như chế nhạo cười nói:

- Uôm! Ngươi xử trí rất là vững vàng, xem ra cũng là một người có thể đào tạo.

Ngước mắt lên, nói tiếp:

- Có gì hãy hỏi mau đi!

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh chậm rãi nói:

- Tôn giá đã không phải là người của Thái Cực Giáo và lại có thái độ thù địch với Thiết Thủ Thư Sinh, tại hạ thật không biết phải tự xử cách nào, mong tôn giá chỉ giáo cho!

Lão nhân áo xám cười khẩy:

- Rất đơn giản, đầu nhập làm môn hạ của đồ đệ này của lão nhân gia ta, vậy là xong!

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh đúng là đến hồi xui xẻo, ông ta đơn thân một mình tung hoành giang hồ cả nửa đời người, rất ít khi gặp phải chuyện trái ý. Mấy năm gần đây quá tĩnh muốn động, đã tổ chức bang hội với ý đồ xưng bá võ lâm, chẳng ngờ xuất sư bất lợi, trước tiên vị bại dưới tay Trình Lập Dân, hạ mình làm thuộc hạ, giờ lại bại dưới tay một lão nhân thần bí vô danh, hơn nữa còn bảo ông đầu nhập làm môn hạ của một thiếu niên khác, vậy trong lòng ông có cảm giác thế nào?

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh chưa kịp trả lời, lão nhân áo xám đã nói tiếp:

- Không phục ư? Vậy hai người hãy so tài thử xem!

Đoạn quay sang thiếu niên áo tím nói:

- Đồ nhi, hãy đến đây khảo nghiệm võ công của vị thuộc hạ mới này trước xem sao?

Thiếu niên áo tím ngập ngừng:

- Sư phụ... tốt hơn lão nhân gia...

Lão nhân áo xám ngắt lời:

- Không hề gì, ra tay giữ chừng mực, đừng dả thương y là được rồi!

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh bị lão nhân áo xám này làm cho thắc mắc tột cùng, cười dở khóc dở nói:

- Tôn giá... thật ra muốn gì vậy?

Lão nhân áo xám trầm giọng:

- Lão nhân gia ta đã nói rõ lắm rồi mà!

Đoạn quay sang thiếu niên áo tím khoát tay nói:

- Đồ nhi, tiến lên!

Thiếu niên áo tím vẫn đứng yên, Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh hai tay xua lia lia và nói:

- Hãy khoan!

Lão nhân áo xám cười khẩy:

- Khoan cái mốc xì, chả lẽ tên tiểu tử Trình Lập Dân chẳng phải đã bằng vào võ công khuất phục ngươi hay sao?

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh gật đầu:

- Dĩ nhiên là bằng vào võ công khuất phục rồi!

- Vậy sao bây giờ ngươi chưa ném trái võ công cấp trên mối của ngươi mà đã khuất phục rồi?

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh nhăn mặt:

- Tại hạ chưa hề hứa gì cả!

Lão nhân áo xám gằn giọng:

- Được! Từ Thái Thanh, ngươi thật to gan, dám giở trò với lão nhân gia ta!

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh chợt nảy ý:

- Tôn giá vừa rồi đã khinh bỉ hành vi của bọn Thái Cực Giáo, đương nhiên là người chính phái, vậy sao lại có ác cảm với Thiết Thủ Thư Sinh?

- Từ Thái Thanh, ngươi đừng đánh trống lảng, đó không phải là chuyện ngươi nên hỏi. Thành thật cho ngươi biết, lão nhân gia ta muốn ngươi làm thuộc hạ của tiểu đồ, đó là xem trọng ngươi, ngươi đã có thể làm thuộc hạ của Thiết Thủ Thư Sinh, làm thuộc hạ của đồ đệ lão nhân gia ta chỉ càng tăng thêm thân giá của ngươi...

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh ngắt lời:

- Có lẽ tôn giá nói có lý...

Lão nhân áo xám tức giận quát:

- Có lý là có lý, lại còn "có lẽ" gì nữa!

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh lúc này đã hiểu ra được chút quái tật của đối phương, đầu óc cũng trở nên bình tĩnh hơn, thản nhiên cười nói:

- Tôn giá nói không sai, nhưng ý tại hạ là nếu tôn giá có thể hợp tác với tể thượng, cùng quét sạch bọn Thái Cực Giáo, tại hạ sẽ bẩm rõ với tể thượng rồi đổi sang theo về với tôn giá...

Lão nhân áo xám cười khẩy ngắt lời:

- Người tính toán thật chu đáo! Từ Thái Thanh, người cho là tên tiểu tử Trình Lập Dân có thể thoát khỏi tay lão nhân gia ta hay sao?

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh nhượng mảy:

- Tôn giá nói vậy nghĩa là sao?

Lão nhân áo xám nhấn mạnh giọng:

- Rất đơn giản, chỉ cần hấn thoát ly môn hạ của Thiết Thủ Thư Sinh, ngoan ngoãn đầu nhập làm môn hạ của lão nhân gia ta là xong!

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh cười:

- Sự tính toán của tôn giá e rằng không thể nào thực hiện được!

Lão nhân áo xám cười khẩy:

- Trừ phi tên tiểu tử ấy không muốn sống nữa!

Thiếu niên áo tím giậm chân, run giọng nói:

- Sư phụ...

Lão nhân áo xám trừng mắt quát:

- Tên tiểu tử vong ân phụ nghĩa, thấy mới nói cũ ấy có gì tốt mà đáng cho người quan tâm như vậy chứ?

Thiếu niên áo tím quay người đi nói:

- Sư phụ, đồ nhi không chịu đâu...

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh động tâm thầm nhủ:

- Là thật, tiểu tử này sao lại giống phụ nữ thế nhỉ?

Nhưng ông ta lại nói:

- Tôn giá đã muốn hơn thua với Thiết Thủ Thư Sinh, vậy sao lại bảo lệnh đồ giả mạo làm đồ đệ của Thiết Thủ Thư Sinh thế này?

- Lý do rất rõ ràng, lão nhân gia ta muốn dụ tên tiểu tử Trình Lập Dân tìm đến...

Lão nhân áo xám chưa dứt lời, một thiếu niên áo tím khác đã sải bước đi đến, trông thì chậm, song thật ra nhanh khôn tả.

Lão nhân áo xám ngưng lời, bỏ dở câu nói, với ánh mắt kỳ lạ chăm chăm nhìn thiếu niên áo tím ấy.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh thầm nhủ:

- Lão già này lại dám cùng lúc khiêu chiến với Thiết Thủ Thư Sinh và Thái Cực Giáo, hai chủ cán đại biểu cho hai giới hắc bạch võ lâm, thật quá là ngông cuồng, giờ nhân vật chính đã đến, để xem lão làm sao?

Tuy ông ta lòng nghĩ vậy, nhưng cũng thầm lo cho Trình Lập Dân vừa mới đến, vì theo ông ta biết, công lực của Trình Lập Dân tuy thâm hậu hơn mình, nhưng qua sự thăm dò công lực của lão nhân áo xám khi nãy, nếu Trình Lập Dân không còn tuyệt kỹ nào khác, e rằng...

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh nghĩ chưa dứt, Trình Lập Dân đã đứng lại ở chỗ cách hai người hơn trượng, mắt nhìn lão nhân áo xám cao giọng nói:

- Tệ nhân Thiết Thủ Thư Sinh Trình Lập Dân đã có mặt, chẳng hay lão nhân gia có gì chỉ giáo?

Lúc này, thiếu niên áo tím toàn thân thoáng run rẩy nói:

- Dân đệ...

Lão nhân áo xám đã quay sang thiếu niên áo tím giận dữ nói:

- Im mồm! Trước khi tiểu tử này chấp nhận điều kiện của sư phụ, ngươi không được gọi hắn...

Trình Lập Dân chuyển đi này vốn là thuận đường triệu hồi Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh với các thuộc hạ trở về tổng đà ở Quân Sơn, và mục đích trước tiên là điều tra người thần bí đã giả mạo mình, giờ đã ngẫu nhiên gặp tại đây, mặc dù tình thế trước mắt khiến chàng hoang mang thắc mắc, song qua thần thái và sự xưng hô của đối phương đối với mình, chắc chắn là người có quan hệ mật thiết với mình, nên chẳng màng đến thái độ của lão nhân áo xám, quay sang thiếu niên áo tím ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ... là ai?

Thiếu niên áo tím dường như rất vâng lời lão nhân áo xám, nghe vậy chỉ ấp úng nói:

- Tại hạ là... là... là...

Hồi lâu không sao nói tiếp được, chỉ với ánh mắt van xin nhìn lão nhân áo xám.

Lão nhân áo xám thấy vậy bèn nói:

- Ngươi hãy cho hần biết trước đi!

Thiếu niên áo tím nghe vậy mới dám nói:

- Nghĩa tử Nhạc Tố Trân của Dân đệ đây!

Trình Lập Dân toàn thân rung động:

- Cảm tạ trời đất, đệ tướng đầu Trân tử đã bị bọn Thái Cực Giáo bắt giữ rồi chứ!

Nhạc Tố Trân khôi phục giọng nữ, thở dài nảo nuốt nói:

- Nếu không nhờ sư phụ lão nhân gia cứu giúp, thân này e đã bị... Ôi...

- Lệnh sư là...

Lão nhân áo xám tiếp lời:

- Thôi, sau khi ngươi chấp nhận điều kiện của lão nhân gia ta, dĩ nhiên sẽ biết lão nhân gia ta là ai!

Trình Lập Dân nghiêm mặt:

- Lão nhân gia đã là ân sư của nghĩa tử văn bối, dĩ nhiên cũng là trưởng bối của văn bối, nếu có chỗ cần đến văn bối ra sức, chỉ cần đủ khả năng, văn bối nghĩa bất dung từ, lão nhân gia cứ việc sai bảo.

Lão nhân áo xám khẽ cười khẩy:

- Thảo nào ngươi có thể làm vui lòng phụ nữ, miệng lưỡi thật quá là ngọt ngào.

Trình Lập Dân cười ngượng ngùng. Lão nhân áo xám nói tiếp:

- Ngươi chớ quá tự tin, điều kiện của lão nhân gia ta tuy rất đơn giản, nhưng đối với ngươi thì chẳng dễ gì làm được.

- Lão nhân gia hãy nói ra trước thử xem!

Lão nhân áo xám đánh giọng:

- Có gì mà thử, điều kiện này nếu ngươi có thể tự động chấp nhận thì tốt, còn không thì ngươi tự chuốc khổ vào thân...

Ngưng chốc lát, bỗng hỏi:

- Người kể như đã tiếp nhận y bát của Từ Nguyên rồi phải không?

Trình Lập Dân thâm cười khẩy nghĩ:

- Lão dám gọi thẳng danh tánh của ân sư, nếu lão phu nể mặt nghĩa tử, hừ...

Chàng lòng suy nghĩ vậy, miệng lại ngạo nghễ nói:

- Không sai!

Lão nhân áo xám cười khẩy:

- "Không sai"? Nói năng với trưởng bối mà dùng giọng điệu như vậy hay sao?

Trình Lập Dân vừa cười gượng, lão nhân áo xám đã nói tiếp:

- Từ Nguyên hiện ở đâu?

- Chưa tiện phụng cáo!

- Trình Lập Dân, hãy nghe cho rõ, điều kiện thứ nhất của lão nhân gia ta chính là bảo người nói ra tung tích của Từ Nguyên.

Trình Lập Dân lưỡng lự:

- Lão nhân gia thật ra có hiềm khích gì với gia sư vậy?

Lão nhân áo xám trầm giọng quát:

- Trình Lập Dân, đừng quên hiện giờ là lão nhân gia ta hỏi người!

- o O o -